

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága dr. Molnár Iván ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Gellérthegyi István ügyvéd által képviselt Országos Környezetvédelmi, Természetvédelmi és Vízügyi Főfelügyelőség alperes ellen hulladékgyártási bírság ügyében hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Békés Megyei Bíróság 2010. december 2. napján kelt 1.K.23.148/2010/9. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 10. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság a Békés Megyei Bíróság 1.K.23.148/2010/9. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 40.000 (azaz negyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 36.000 (azaz harminchatezer) forint felülvizsgálati illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Megállapította a hulladékgyártásról szóló 2000. évi XLIII. törvény (a továbbiakban: Hgt.) 3.§ p) pontja alapján, hogy a felperes azzal, hogy alvállalkozási szerződés alapján a szám alatti, hrsz-ú ingatlanon meglévő ipari épületek betonanyagú alapépítményei elbontása során - a bontás helyszínére kitelepülve - végezte el a beton alapú alépítmények kitermelését és a bontás során keletkezett beton- és vasbetontörmelék aprítását, osztályozását, ténylegesen a hulladék fizikai tulajdonságát megváltoztatta, és így hulladék előkezelési tevékenységet végzett, melyhez a Hgt. 14.§ (1) és (2) bekezdése alapján szüksége lett volna a környezetvédelmi hatósági engedélyre, mellyel a felperes nem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság megalapozatlannak ítélte a felperesnek a Hgt. 14.§

(7) bekezdésére alapított és a hulladék jellegét vitató érvelését, mivel a felperes által aprított és osztályozott beton- és vasbetontörmelék a forgási ciklusból kilépett, az közvetlenül eredeti rendeltetése szerint már nem használható fel, és az kizárólag külön hulladékkezelési művelet beiktatásával, majd minősítés után válhat alkalmassá ismételten építőipari célra történő felhasználásra. Az engedély nélküli hulladékkezelési tevékenység folytatása miatt a Hgt. 49.§ (1) bekezdés b) pontja alapján hulladékgazdálkodási bírság kiszabását törvényesnek minősítve megállapította azt is, hogy nem volt mellőzhető a bírság a hulladékgazdálkodási bírság mértékéről, valamint kiszabásának és megállapításának módjáról szóló 271/2001.(XII.21.) Korm.rendelet 4.§ (2) bekezdése alapján, mert a felperesi mulasztás nem csekély jelentőségű, mivel nagy mennyiségű hulladék (4392 tonna) vonatkozásában valósult meg.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet és kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését. Hivatkozott arra, hogy a bíróság az eljárási szabályokat sértve és érdemi tárgyalás nélkül hozta meg ítéletét, mivel kétszer az alperessel közösen előterjesztett kérelemére a tárgyalást elhalasztotta, ugyanakkor a 2010. december 2. napjára kitűzött tárgyalás előtt egy nappal, az időjárási és útviszonyokra, illetve a jelentős távolságra hivatkozással előterjesztett és ténylegesen a tárgyalás ismételt elhalasztását célzó kérelmét nem vette figyelembe. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalás tényleges megtartása nélkül, továbbá a felperesi ügyvezető, valamint a ügyvezetője meghallgatására irányuló bizonyítási indítványa mellőzésével hozta meg ítéletét. Álláspontja szerint azzal, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben tárgyalást nem tartott, és bizonyítási eljárást nem folytatta le, a tényállást nem tárta fel és kellőképpen a bizonyítékokat sem értékelte, megsértette a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 339/B.§-át. Állította, hogy a Hgt. rendelkezéseire vonatkozó ítéleti hivatkozás nem pótolhatja az elmulasztott bizonyítási eljárás eredményének értékelését.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, tekintettel arra, hogy a 2010. december 2. napjára kitűzött tárgyalásra a felek szabályszerű idézése megtörtént, és ezen a tárgyaláson került meghozatalra a döntés. Álláspontja szerint az ítélet részletesen tartalmazza a vonatkozó jogszabályi rendelkezések értelmezését, így fel sem merülhet a Pp. 339/B.§-ának megsértése.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati

kérelem keretei között vizsgálva azt állapította meg, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

Az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, amikor a felperes harmadik alkalommal, a tárgyalás előtt egy nappal előterjesztett és a tárgyalás ismételt elhalasztását célzó kérelmére a kitűzött tárgyalást nem halasztotta el, és 2010. december 2-án ítéletet hozott a szabályszerűen megidézett felek távollétében és további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül.

A Pp. 2.§ (1) bekezdése alapján a bíróság feladata, hogy a feleknek a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül való befejezéséhez való jogát érvényesítse, továbbá a Pp. 8.§ (1) bekezdése alapján a bíróság köteles gondoskodni arról is, hogy a felek a perbeli jogaikat rendeltetésszerűen gyakorolják, és perbeli kötelezettségeiknek eleget tegyenek.

A felperes keresetében vitatta a 17.061.075 forint hulladékgazdálkodási bírságot kiszabó közigazgatási határozatok törvényességét, és kérte a bírsághatározat végrehajtásának felfüggesztését is, mely kérelemnek az elsőfokú bíróság eleget tett. Ezt követően a felperes - az alperes közreműködése mellett - kétszer eredményesen kérte a kitűzött tárgyalás elhalasztását, ezzel a peres eljárás tartamát növelte.

Az elsőfokú bíróság eljárása jogszerű volt és egyúttal érvényre juttatta azt az elvárást is, hogy a per lezárására mihamarabb sor kerüljön. Első alkalommal 2010. október 21. napjára tűzött ki tárgyalást az elsőfokú bíróság a felek közös és a tárgyalási időpont előtt több mint 8 nappal előterjesztett kérelmére, a Pp. 151.§ (1) bekezdése rendelkezését betartva halasztotta el. Ezt követően a peres felek 2010. október 12-én ismételten közös kérelmet terjesztettek elő a 2010. november 4. napjára kitűzött tárgyalás elhalasztása iránt, mely kérelmet az elsőfokú bíróság ismételten és méltányosan elfogadott. Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság, hogy mindkét esetben elmaradt annak kétséget kizáró igazolása, hogy a peres felek képviselői a tárgyaláson való megjelenésben ténylegesen és alapos indokkal akadályozottak voltak.

A 2010. december 2-ára kitűzött tárgyalás előtt egy nappal előterjesztett közös halasztási kérelem a bíróságot nem kötelezte a tárgyalás harmadszori elhalasztására a Pp. 151.§ (1) bekezdése alapján, tekintettel arra, hogy ez a kérelem a kitűzött tárgyalási időpontot megelőző 8 napon belül érkezett, és nem is az első tárgyalás elhalasztását célozta. A bíróságnak a per ésszerű időn belül való befejezésére vonatkozó kötelezettsége miatt joga volt mérlegelnie a perben tanúsított féli magatartást és az eljárás egyéb körülményeit, így a sorozatos halasztási kérelmeket, a közigazgatási határozat végrehajtásának felfüggesztését, továbbá

azt is, hogy a felperesnek érdekében áll - a jelentős összegű bírság megfizetésének halogatása miatt - a per elhúzása. E körülmények alapján és a tárgyalás elhalasztására vonatkozó jogszabályi kötelezettség hiányában a felperes alaptalanul állítja, hogy az elsőfokú bíróság eljárása jogszabályt sértett.

Az elsőfokú bíróság - a peres iratanyag tanúsága szerint és a felperesi állítással ellentétben - érdemi tárgyalást tartott, a 2010. december 2-i tárgyalásra a feleket szabályszerűen megidézte, ugyanakkor a tárgyalást a felek távollétében jogszerűen folytatta le, a tárgyalás menete pedig igazodott ahhoz, hogy a peres felek egyike sem jelent meg a kitűzött időpontban.

Az elsőfokú bíróság jogszerűen mellőzte a felperes által felajánlott bizonyítás foganatosítását, amikor a felperes indítványa ellenére és a ügyvezetőjét nem idézte meg, és e tanúbizonyítás felvétele nélkül döntött a kereseti kérelem tárgyában. A felperes e bizonyítási indítványát a Pp. 167.§ (1) bekezdését megsértve terjesztette elő, ugyanis törvényi kötelezettsége ellenére, nem jelentette be, illetőleg a nevét és idézhető címét, továbbá azt sem jelölte meg, hogy e két tanú kihallgatásával milyen tényeket kíván bizonyítani. A szabálytalan bizonyítási indítvány mellőzése nem kérhető számon, mert ezen bizonyítási indítvány teljesítésére a bíróság nem volt köteles.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében részletesen ismertette azokat a tényeket és körülményeket, továbbá azokat a jogszabályi rendelkezéseket, amelyeket a döntése meghozatala során figyelembe vett, továbbá az elsőfokú bíróság részletes indokát adta a levont jogi következtetéseinek, mellyel döntését kellően alátámasztotta. E jogi érvelés helytállóságát a felperes felülvizsgálati kérelmében érdemben nem vitatta, kizárólag eljárási kifogásokat tett, melyeket a fent kifejtettek szerint alaptalannak talált a Legfelsőbb Bíróság. Rámutat a Legfelsőbb Bíróság arra is, hogy a hulladékgazdálkodási törvény rendelkezéseinek megsértését megállapító határozat nem mérlegelési jogkörben meghozott döntés, mivel a Hgt. egyértelműen rögzíti, hogy az, aki hulladékgazdálkodási tevékenységet erre vonatkozó hatósági engedély nélkül végez jogsértést követ el, így e határozat törvényességét elbíráló jogerős ítélet - alkalmazás hiányában - sem sértheti a Pp. 339/B.§-ában foglalt előírást.

A felperes keresetében állította azt is, hogy a jogsértés csekély voltára figyelemmel helye lett volna a 271/2001.(XII.21.) Korm.rend. 4.§ (2) bekezdése alapján, és a jogsértés csekély voltára figyelemmel a bírság kiszabásának mellőzésére. E körben az elsőfokú bíróság a peradatokkal kellő mértékben alátámasztott és okszerű érvelés alapján vont le azt a következtetést, hogy 4392 tonna hulladék engedély nélküli kezelése olyan jellegű jogsértés, mely indokoltá teszi szankció alkalmazását, a jogsértés csekély

jellege jelen perben fel sem merülhet. Ezen ítéleti megállapítás megtétele tanúbizonyítást nem indokolt, a rendelkezésre álló adatok, iratok e körben elegendő információval szolgáltak, tehát a további bizonyítás szükségessége fel sem merült, ezért a 2010. december 2-i tárgyaláson az ítélet meghozatalának nem volt eljárásjogi akadálya.

A fentiekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogsértő a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott okokból, ezért azt a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes a Pp. 270.§ (1) bekezdése folytán a felülvizsgálati eljárásban is alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban a jogi képvisellel felmerülő költségeket, melynek összegét a Legfelsőbb Bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (3) és (5) bekezdése alapján és a felülvizsgálati eljárásban kifejtett ügyvédi tevékenység mértékére figyelemmel állapított meg.

A felperes a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles viselni az 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése szerinti mértékű felülvizsgálati illetéket.

Budapest, 2011. október 26.

Dr. Kaszainé dr. Mezey Katalin sk. a tanács elnöke,
Kincsó sk. előadó bíró, Dr. Kalas Tibor sk. bíró

Dr. Tóth